

У Новоме Саду 10. јуна 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5, — 2½, динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalsger Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Прва пријатељска суза на глас о смрти

МИТЕ ПОПОВИЋА.

У првоме пренеразу
 Стегнуле ми грло гује.
 — Ал ти сада већ разумеш
 Што се речма не казује.

Речима се не казује
 Како тебе грља вила.
 Речима се не казује
 Што је твоја душа снила.

Речима се не казује
 Како си нам мио био;
 Речима се не казује
 Како си нас удвело.

Речима се не казују
 Јади, које носиш собом —
 Да л' бар кажу сузе наше
 Над прераним твојим гробом!

Збогом, тиче милопојно!
 Збогом, говде узорито!
 Збогом, српски врли сине, —
 Збогом, Мито!

Ја мнидијох: ти ћеш мени
 Оно крајње „збогом“ рећи, —
 Ал ти, бржи, брзо сврши,
 — Остави нас худој срећи.

Худој срећи?! — јест', тако је.
 Ал ти шаљеш порук с неба:
 „Остављам вас худој срећи,
 Са којом се борит' треба.“

И кад овај порук чујем,
 Дреше ми се с грла гује,
 Тако ћемо! — то ти пријан
 До небеса довикује.

Змајован.

Стогодишњак прилично погађа,
 Вјечни календар открио карте —
 Неке у реду, неке „а парте“,
 Пак вјерним својим вјешто фалета
 Шта ће се збити овога лета.

„Године ове Сатурно влада,
 А кад он влада, тад многи страда;
 Довноси буре копву и мору,
 Ломљаву лађа, рђаву хору.

Истиче злице, безбожја, крађе,
 Болести разне, пакости, свађе.
 Под њиме слабо успева срећа,
 Бива потопа, огња и меча.“

Друге му карте на гробље слуте,
 „Један ће престол туге да смуте:
 Најстариј' владар вјечно ће заспат'
 А бџи син му царем ће постат'.

Срца је добра, ал кратка вјека,
Његовој бољи неће бит' љека.
Умреће брзо, тек што је стао, —
Да му бй жића, Бисмарк би пао“.

Трећа му гатка ево шта вели:
„Незвани Кобург нека се сели!
Очисти чувства, — остави земљу,
Испуни што пре народну жељу.

Овај ће савет још неком ваљат',
Јер ће му правац отпор иззват';
Народ преживи капларске владе, —
Кога се тиче, знаде он, знаде.

Година биће у нечем родна,
Са јубилеји богато плодна;
Ту вам је папа, Стросмајер, Герман,
Редом ће славит' миснички земан.

Биће јубилеј Гундулић-лирца,
Игњатов' Јаше, Мајкова писца,
За отим сјећај Јелачић бана,
Па општа слава круне владара.

Најпотље ето долази Кијев,
Свечаност крсна Русима свијем,
И ту ће бити пјесме и пира,
У часни спомен кнез-Владимира.

Три ослице (.888.)

И ми смо неке значајне рође,
У стотн' љета то једном дође,

ШОДЛИСТАК.

Како је ча-Марко изиш'о на крај са оцем протом.

(Трогателно збитије.)

(Свршетак.)

Попа на то у мисли се дао,
на прсте је већем рачунао.
колико ће заслужити моћи,
а што ли ће оцу проти смоћи...
„Оно, знадеш, ствар је чудна јако,
ту помоћи није тако лако,
ја, на пример, учинићу радо,
што год могу за мило ми стадо,
а венчање обавићу сјајно,
да им буде срећно дуготрајно,
а ти знаћеш, шта за попу треба,
не долази ни њему са неба!
него, са тих молитава, браде,
биће мало покрупније шале,
ако како нашег оца проту,
ту познату смирену доброту,
не замолим за отпусте деци,
с' тога гледај, па што пре погеци,
пољуби му ону свету руку, —

Па свијет гата: „е, биће боја,
Кад су три цифре једнога кроја“.

Ал ако буде зло или добро,
Што је ко сиј'о буде ли обр'о,
Ми мртве цифре (уз цифре живе)
Нити смо праве, нити смо криве.

Сљедствија пророчестија.

Бедени се утврђују
А планови нови свују;
Топовима нема броја
То су знаци љута боја
А пушака и џебане
Гомиле су небројане.
Ненаситно ј' вражје зјало, —
Те се вели: још је мало.
Врбују се журбом чилом
Савезници силом милом.
Ал шта један другом спрема,
Том рачуна јоште нема.
Преко туђег плота с' вири;
Свако своју сферу шири.
Крв је буром узрујана —
То је слика наших дана.

Невина молитва.

О добри Спасе, — о божи сине
Учини чудо да бура мене!
Утишај сграти, — гани владаре,
Упути дерне те канцеларе.
Научи људе, надахни власти,
Па да од мира пијемо сласти.

а ја ћу ти дати препоруку! —
Друго не смем, јест тако ми браде,
другог пута овде не имаде“. —
Сад још пастир учи овцу своју,
слуша Марко окупан у зноју,
па рачуна, а крв му се леди,
кол'ко таква молитвица вреди... .

Слуша, слуша, па погнутом главом,
рече овом учитељу правом,
да ће радо жртве све принети,
само да се чин обави свети... .

Отац прота у собици седи,
мршав старац са образи бледи,
повисока коштуњави стаса,
беле браде, црвена појаса,
а из ока нека ватра сева,
која само о богатству снева;
видиш одма без по муке чије,
Све је... све је... ал' свећеник није...
Писмо чита што му јуче стиже,
а ћелепуш чисто му се диже. —
„Дакле брава? — Дебела и масна?!,
боме имам пријатеља красна
у том моме попа Његовану,
навештава тицу ми ваљану,

Забрани сјечу, пролијће крви,
 Јер тебе само „узносе живи“.
 Смилуј се небо безбројној дјечи,
 Па да избегну недужној муци.
 Обрадуј мајке, оце и љубе,
 Да миле своје у бој не губе.
 Затвори врата жалосна рата,
 Да сека има живога брата.
 Старцима слабим заслади копац,
 Пристале ђеве да стеку вјенац.
 Та твој је наук, који си дао
 И за слободу под крстом пао:
 Једнакост, братство када је свима
 Невјерни знаће да мојих има.
 Подајте, људи, што кога иде,
 Па да и мањи слободу виде. —
 Подајте прџа балканској браћи,
 Пак ће се лакше к миру изаћи.
 Јер да не би „раје“ на мртој стражи,
 Те чува леђа европској пажји,
 Ви би носили данас турбаве,
 А мјесто знања данас учили куране.
 Доста су били живи патници,
 За вас и себе вјечни ратници;
 Па зар и даље да буду робље,
 А ваше војске за српство гробље.
 Дигнимо барјак од једне боје,
 На њем нек пише: „Свакоме своје!
 Заћев, лакомство нека се скида,
 То ће да лечи то ће да вида,
 Јер трајни мир се само
 На правди зида.

А. А.

Ђира. Шта велиш на то, што је кикиндска гимназија изгубила свога управитеља, познатог мадаризатора Домокоша?

Спира. Требали су га давно са тог места гурнути. Јер сад кад су га гурнули, за њиме неће зажалити ни дом ни кош.

П у с л и ц е.

Г. Много то вреди што је наш престолонаследник Рудолф увидео, да народ у Босни не игра коло онда кад му званичници заповеде, већ онда кад је њему до весеља.

Д. Много и то вреди што сложни Бошњаци знају да прибаве важност тробојници српске народности, — ма да то нису научили од нас.

* * *. Много и то вреди што једна Српкиња савлада оружана војника кад зна да није крива.

□. Али има нешто што не вреди ни луле дувана. А то су они званичници, који се усуђују врати и самог престолонаследника: говорећи му да народ за то не игра коло јер је цијан.

што ће данас по благослов доћи...
 — Да ли ће ми брав у свињац моћи??“.

Мисли прота, на прозор погледа,
 чека, чека, некога изгледа.
 Сад се зачу, да су кола стала,
 (два алата, сваки жива хала!) —
 Отац прота брже горе скочи,
 па што може разрогачи очи,
 јер у коли грдан бравац лешка,
 оцу проти брк се само смешка. —
 „Отварајте врата!“ служи виче,
 (бесни хати хргају и циче)
 „нека уђу ти побожни људи!...
 шта чекате ви леђивци худи“?!... .

Створише од авлије врата,
 утераше два бесна алата,
 што их рука нашег чича Марк,
 те овамо, те онамо варка.
 У колима седи Радоване,
 пуши лулу, 'нако на теване,
 А Ча-Марко сад у собу ступа,
 срце њему нешто живље луна,
 па понизно и учтиво моли,
 да венчаће „пречасни“ дозволи,
 ма да деца молитве не знају,

ал' се пазе и радо имају.
 „Пис'о ми је“, — вели отац прота,
 „тога села узорна доброта,
 да опростим незналице младе,
 што молитву ни једно не знаде,
 па дознавши да си добар госа,
 да одеваш нагога и боса,
 да у цркву често идеш свету,
 и уживаш у своме детету,
 хоћу, збиља, опростај им слати.
 Ово писмо твом ћеш лопо дати,
 ту већ пише да од моје стране,
 светом чину не чини забране“....

Узе писмо чича Марко стари
 па смирено проти благодари. —
 Отац прота до врата га прати,
 „је л' у реду“? — рад би сада знати. —
 Ал' кад тамо, брав у коли лежи.
 „Море, дедер, већ га сад одвежи!“
 виче прота, на ча Радована,
 који пуши лулицу дувана. —
 „Та нека га,“ — сад ће Марко рећи,
 „страх ме, да би могао утећи,
 док дођемо на пијацу тамо,
 где смо ради да га сад 'продамо“!... .

Ономад се у Београду разгласило да је краља Милана ударила кап. Та се кап није обистинила, — али кап(лар)ско министарство остаје и даље око њега, док не доврши задатак свога капацитета.

⊙. А за што су осудили уредника „Велике Србије“ на годину дана затвора? — За што?! — За бабино брашно.

⊖. Гарашанин путује да тражи за Србију зајам. Ја мислим да Србија Гарашанину треба да враћа зајам, — е ал' иначе не би било: *Verkehrte Welt!*

⊙. Какав Максим! Владан је тек изумео диван Митролез. Све Митре пред њиме лежу. Виктор лего у гроб. Мраовић хоће да легне у пензију и т. д.

††. Кажу да би се краљ Милан здружио не са Христићем, него и са самим ђаволом, само да не попусти народном захтеву. Но ако се кр. Милан заиста здружи са ђаволом, народ ће му повикати: „Не с ђаволом, краљу, — већ збогом, краљу!“

⊖. Између „Браника“ и „Заставе“ као да је настало неко мало примирје. Сад не знамо, јесу ли се они пишући уморили, или мисле да смо се ми читајући уморили.

„Шта? шта рече? Брава да продате,
тог морате мени ви да дате,
што вам дадох опроштење деци!
Доле брава помогли вам свеци“!...
„Оче прото, ти си мени реко,
да сам милост ја у тебе стеко,
са хришћанског владања ми мога,
а не с каквог бравца дебелог. —
Ја утера у авлију кола,
Јер халати вода су ми гола,
а данас ми ваља опет кући“!...
— — Отац прота мишља просто пући!
„Ха, ниткови! варалице! лаже“!!!
али дрека овде не помаже, —
потегосе Ча-Маркове виле,
К'о да нису код проте ни биле. . .

Одма прота пише по пи писмо,
ал' на жалост читали га нисмо,
јер док пошта тадашега века,
донесе нам писмо из далека,
морало је проћи доста дана; —
међутим је Смиљана венчана,
њеним Мирком и без молитава!
Деца су им још жива и здрава!

Др. Казбулбуц.

Ж. Подржи боже тога примирја, бар донде док се „Стармали“ њихове кавге не зажели.

⊖. Даклем свештеници сремски под вођством прот' Лазе изабрали су себи и јавне органе. *Primo loco* „Наше Доба“; *Sekundo loco* „Браник“, — требали су изабрати и трећи орган и то „Стармалог“ па да буде комедија потпуна.

Бука. Штампар „Сремац“ сада очекује, хоћеду ли га осудити на једну годину, или на три, или на пет.

Шука. Шта, — он то чека. Е онда је он сад прави Вортман.

Како „Вражје Доба“ критикује песме.

Ево ћу о томе један пример да наведем.

На реду је песма Бранка Радичевића „Девојка на студенцу.“

Песник је већ у наслову рекао несмисао. Он вели: „Девојка на студенцу“. Је ли се она попела горе на студенац?! Требало је рећи код или при студенцу.

Види се да Бранко није проучио Павловићеву малу појетику.

Даље вели песник онако без икакве идеје:

„Кад сам синоћ овде била
И водице завила
Дође момче црна ока
На коњицу лака скока.“

Ово „овде“ веће нико разумети, јер се не каже где. Ваљало је да се песник јасно изрази. Треба да је казао: у Карловци код чесме, или на буковачкој Вилиној Водици, или на ајдучкој чесми, на пришком венцу и т. д. Овако је слика тамна и нејасна. Тако исто не ваља ни оно: „момче црна ока“. Зар је то момче имало само једно око? Дакле је било ћораво као што је и цела песма ћораво. Требало је рећи „дрних очију“, — е ал кубурном песнику требала је реч, коју ће срочити са „скока“, иначе би морао казати: „на коњицу лаких скочију“.

Требао је Бранко добро проучити Павловићеву „Малу“ па и „Велику појетику“.

Даље гласи песма:

„Поздрави ме, зборит' оде
Дајде, селе, мало воде.“

Ни овде се не зна шта је песник хтео рећи. Како је „момче“ могло и да „збори“ и да „оде“?! Ако је отишао, онда она није могла чути шта он говори, нити му је могла дати воде да пије. Та он је одјуррио на коњу. Али наравно, то је све ради стиха и ради скока.

Но чујмо даље нашег назови песника:

„Скочих млада, њему стихох,
Дигох крчаг, руку дигох,

Рука дрхта, крчаг доле,
Оде на две на три поле.“

Ова је строфа до зла бога прозаичка, а смисао јој је накараћен. Види се да Бранко није читао „Малу Појетиву“ дра Ст. Павловића. — „Скочих млада, њему стигох“ сасвим је противно нашем народном духу и моралу. Од куда да млада девојка скаче и стиже момку? А где је стид Српкиње. Ову песму треба упоредити са оном народном, где Милица вели: „нисам вила да збијам облаке, већ девојка да гледам преда се“ — и свако ће увидети да Бранкова песма не вреди ни по луле дувана.

„Дигох крчаг, руку дигох,“
та то је плеоназмус. Кад је већ дигла крчаг, разуме се да је и руку дигла. Али тако је кад се не чита „Мала појетика“ (кошта комад 1 фор. и може се добити код писца), — а да је читао знао би да се крчаг и не диже ногом, него руком.

„Рука дрхта — —
то је сасвим нешприродно. Од куда ће у младе, здраве девојке рука дрхтити?! Ваљда се није наљуштила ракље?! Па хајд' да је изјутра било, могло би се то и помислити, али она изреком вели: „Кад сам синоћ овде била“, дакле је било вече.

Па онда узмите ову логику:

„Оде на две на три поле“.

По математици, у коју Бранко ваљда никад није ни завирио, свака ствар има само две поле, — па од куда је онда крчаг отишао на три поле. Сигурно се песникова логика одшетала у тај мах у Триполис. — Оно, до душе, има сукања од три и од четир поле, али овде је реч о крчагу. Управо не би смео казати ни то да је крчаг отишао на две поле, јер о крчаговим полама нема ништа у Вуковом речнику.

„Још од њега леже црепи,

Али де је онај лепи?

Кад би сада опет дош'о

Ма и овај други прош'о!?”

Види се да назови песник Бранко не зна ни српског језика, и треба да га учи из „Мале појетике“ (цена 1 фор. а добива се у писца). Он вели: „црепи“, а треба рећи „црепови“; па онда код крчага не кажу се ни црепови него ђинђуље, — а цреп је на крову, као н. пр. на Павловићевој кући у дунавској улици. Ко не верује, нека иде у Предац, па нека пита др. С. М., па ће видети да имам право.

А какав је човек тај Бранко? — недостојан да се с њиме бавимо. Код толиких песама па ни једну није написао у славу Анђелићу, па такав човек још да се зове песник српски!

Међу тим ми ово и нисмо написали да се Бранко поправи, већ да му избијемо гусле из шака. Но ако се Бранко усуди још коју песму написати онда ће тек да награбуси, — јер критика је већ написана, само се чека која нова песма.

Каврга.*)

*) Ми смо хтели да овај чланак не примимо у „Стармали“ и примисмо га само за то, да не увредимо свога пошт. дописника, који нам је и до сада више прилога слао. Међу тим, ако уредник овога листа мисли да ће пакосном критичару свом најбоље са ћутањем одговорити, за то не мора другима кратити, кад им се прохте да тога делију кроз пиле пропусте.

Уредништво.

Ш т а ? !*)

Шта, — и од менека
Песма с' иште овде!
Ма за бога, људи,
Зар вам мало воде!?

Што ми песма кратка,
То је општа срећа,
Иначе би могла бити
Поплава још већа.

З. Ј. Ј.

*) Ово је било намењено Алманаху „Добро Срце“, али се онамо закаснило.

Да ли је —.

Да ли је г. Ил Руварац прочитао што му пише у Бранику Дијете Грујица? — Ако је по сто пута губио стрлења, онда бар зна како је нама, кад од учених људи морамо да читамо нагваждања. А ако се слатко насмејао, — хура, онда је излечен.

То је заиста био оригиналан лек, таман према болести.

Ми се још једнако мучимо са нагађањем, ко то може бити то Дијете Грујица.

Ко је да је, ми му честитамо на ремек делу, — и тога Грујицу волели би кад би могли привући у „Стармали.“
Ур. Старм.

„Из мог конверзационог речника.“

Девер. — То је онај, што води на венчање или на двобој. (У оба случаја може дотични зло проћи.)

Дијоген. — Био је солидан човек, али опет није могао да буде без бурета.

Злато. — „Није све злато што се сија“ н. пр. Ђелава глава није злато.

Јести. — То је глагол, јер означаје неку радњу, од које ни наши калуђери небегају.

Мегдан. — Мора да је у старо време био некакав новац, јер као што се сада деле крајцаре, тако су се негда делили мегдани.

Мак. — Средство за спавање, па зато је и Мак Махон (са својом војском) учинио да многи вечито спавају.

Мода. — Тако се зове онај зидарски алат којим се куће руше.

Ожени се. — У народним песмама се каже: „Без невоље градити невољу“.

Пиштољ. — То је онај сапуј, којим многи увређени господичић пере своју окаљану част.

Предика. — Има доста добрих предикатора али што поп М. предикuje, то је нечувено.

Статистика. — То је она наука која нас учи колико би могли дати на поплављене у Бачкој кад неби смо морали пити шампањера, и јести сладоледа.

Свечари. — То је онај дан, кад су сутра дан сеоски учитељи мамурни.

Утија. — Утија је српска реч, али је наше

госпођице неупотребљују. (Ал слабо ове упот-
ребљују и пеглајз.)

Фарбл. — Ово је нека фела зубобоље, јер човек
због њега много пута не спава по целу ноћ.

Хијероглифи. — То су подписи поштанских и
телеграфских чиновника на рецелима.

Хемија. — Наука која учи бирташе сипати у
вино „блајдукера“ и „фуксина.“

Цифра. — Место те стране речи, могли би српски
казати жена; јер прво она се цифра; а друго каже
се обично: „цифре говоре“, дакле види се, да се ту
мисле жене.

Чизма. — Врло нужна ствар, па опет је небла-
годарни људи газе ногама.

Шева. — У енглеској литератури позната је ше-
ва из Шекспировог „Ромео и Јулије; нашој литера-
тури пак шева не пева.

Др. Илија Огњановић.*)

*) Ето, сад се једанпут и ми смемо похвалити, да је нешто
од др Илије Огњановића, ма и крадом (т. ј. нашим крадом) ушло
у „Стармали“. Ми ово прештампавамо из „Доброг Срца“, а уверени
смо, да нам Добро срце неће замерити, — јер иначе не би било до-
бро срце. Само је мајер, ако тиме надражимо апетит читалаца, па
важеле још коју порцију из овог деликатесног коив. речника, а др.
Илија не нађе достојна листа, у коме би им ту жељу могао да
испуни. Уредништво.

Он и она.

(Познајете их и без кршенице.)

Муж и жена ваља да су до век'
једна душа, само у два тела;
али у њих друга су начела:
он је — жена, а она је — човек.

С. Л. Л—ић.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

(Продужење.)

Мали Бранислав много је читао и слушао о Хајдук-
Вељку, а има ујака Вељка. Све мислио, на једно смислио,
увртио у своју детињу главу да је његов ујак сам Хајдук,
Вељко. Једном му се приближи пак ће га овако запита-
ти: Ал, ујо, како је то, да сте ви живи, кад сте већ давно
погинули? — чни.

Мој Милутин кад је чуо да Руси своју престоницу
не зову Петроград, него: Петербург, здраво се намрго-
дио па се замислио. А после мало рече: Ајде, бабо, да и
ми Срби наш Нови Сад зовемо Најсац, а сви други нека
га зову Нови Сад. Т.

Жарков је деда сасвим ћелав, за то носи пароку.
Жарко се чини и невешт, као да то и незна. Једаред по-
сле вечере разговарао се његов отац са његовом матером,
па ће рећи: збиља, сутра треба да идем да платим па-
рохијал. Онда се и Жарко умеша у разговор и запита:
А зашто, тата, и ти мораш да плаћаш паровијал. кад
само деда носи пароку? М. Р.

Путовао Жарко са својим оцем на лађи, на лађи су
и преноћили. Ујутру устану рано и Жарко опази у куту

неког Јеврејина, који молећи се богу увијаше се у свој
кајиш. Онда Жарку паде нешто на ум и запита оца: Тата,
ти често говориш о неким кајишарима; јесу ли то ти ка-
јишари?

(Отац једва се задржао да не прсне у смеј, али ипак
мораде рећи: Јесте, јесте, то су.) М. Р.

Путујући Жарко са оцем у Пешту запита оца код
једне станице:

— Каква је то варош?

— То је Баја.

— Је ли одатле ваљда баба Сока.

— Која баба Сока.

— Та знаш она, што зна бајати. М. Р.

Мала Сида чула да су људи ухватили малу кошутуцу,
па рече матери: Је ли, мати, кад кошутуца нарасте, онда
ће бити јелен. Б. В.

Деси се каткад у кући да се Мартини родитељи спо-
речкају, а то споречкање буде кашто тако речито да из-
гледа као нека свађа. Ал мала Марта то страшно мрзи.
Она онда приђе прво матери својој па јој пришапне: „Ма-
ти, буди ти паметнија па ућути!“ Ал мати (моја драга се-
стра), кад једаред почне, не може тако лако да сврши.
Онда Марта приступи оцу, па њему шапне: „Окоци, буди
ти паметнији, па ћути!“ — Па кад је ни отац не по-
слуша, а она се онда намргоди па полугласно рекне: „До-
бро, онда ћу ја да будем паметнија!“ — Селне у закутак,
па ћути — (ал уједно и зачепи прстићима своје уши).

— Мати, ја већ знам како се маџарски каже слама.

— Па како?

— С а л а м а.

Мати се поче смејати.

— Немој да се смејеш. То није права салама. То је
така иста слама, као и наша. К.

Шајлоци.

Да би речи, кад нас мале
До просјачке торбе свале,
Док нас цеде, док нас гуље
Те шајлочке гладне хуље.
Тек се онда на њих гракне,
— Кад Пуљског оцуље. — Р —

Грађа за нову енциклопедију.

Неазбучним редом или азбучним нередом.

(Продужење.)

Пегаз — животиња која воли музе, али не
трпи ма-музе.

Акћелија — лено наше женско име, које сад

ретко ко својој ћерци надева, — јер је мрско све, што нас сећа на Анђелића.

Неумереност — врло опасна работа, кад ко ни бар мало не уме рена натрти ономе, који му таре језик, веру и народност.

Магарац — лудо створење, које има велике уши, али ипак не чује кад му буца над леђима фијуче, већ чека да га поштено одалами.

Сушица — дуга болест, од које пацијенти често умиру, а доктори каткад угоје се.

Просијак — каже се и жебрак, — јер кад ко проси девојку, знак је да же(ли) брак.

Јагњеће печење — деликатеса, коју карловачки благодјејанци често омирише, кад прођу поред патријаршеске кујне.

После мајалиса.

Ми, доле непотписани, млади, нежењени људи, договорили смо се ономад да правимо мајалис, — да изиђемо у наш шумарак и ту да кувамо паприкаш. Придружи нам се и један пријатељ, који се недавно оженио име му је Тоша.

Чим смо стигли у шумарак приоусмо за чим смо, т. ј. да не останемо гладни (као што нећемо остати ни жедни).

Један носи дрва, други сецка месо, трећи лук, а Тоша узео празан котлић, у коме ће се паприкаш кувати. бадио му на дно шаку соли, па таре, таре, таре, таре, као да га оће да изглонцује.

То нам је изгледало мало чудновато. Па га запитасмо: А шта ти то радиш, Тошо?

— Па ето видите, солим дно.

— Али на што то?

— Не питајте. То је по наредби моје жене.

Ми помислимо: можда је то нека нова практичност, па га хтедосмо манути да и даље соли котлићу дно. Али један братац хтеде ипак потања обавештаја.

Онда нам Тоша разјасни ствар овако:

Мени је жена једва допустила да се вама придружим. А кад сам већ пошао, онда ми рече: Тошо, што ћеш год радити, али само солидно, само солидно. Ја сам јој обећао да ће тако бити. И, висте ми сви сведоци, да ми је први посао био: солилити дно.

Те речи отворише у нама шалу и добру вољу. — У вече смо се вратили веселији него што смо мислили бити.

Све је то дознала и Тошина жена.

Њој је до душе, мило било, што јој се муж из мушкога друштва весео кући вратио, ал му је ипак рекла:

„До године Тошо, ако пођеш на мајалис немој солитити дно“.

(Ми доле непотписани, ово прибележисмо за нашег драгог „Стармалог“.)

Из наше торбице.

Згадило му се.

Пијанац Дошавши у крчму заиште један педаљ вина).
Крчмар. Ха ха ха! Педаљ вина! Ваљда хоћеш једну литру.

Пијанац Ајак. Од како сам читао да се жути бумбари купују на литру, згадио сам се на ту меру. Од сад ћу да пијем вино на педаљ.

Две прије.

Прија I. Чуј, друго, молим те, шта сам ноћас сневала. Сневала сам три златне нумере: 9, 10, 11. — Грехота би било, да тај сан узем тек онако олако.

Прија II. Па знаш шта?

Прија I. Шта?

Прија II. До вече сневај да си те нумере сецовала. — Сутра сневај да си терно добила и новце примила. А прекутра сневај да си новце сретно потрошила. Па куд ћеш лепшег и јефтинијег посла!

Муж. Жено, мени од некога доба твоја црна кава не прија.

Жена. Цигурно ти је стомак покварен.

Муж. Ако ћемо баш на цигурно да говоримо, онда ће пре бити узрок, што тргаш у њу много цигурије.

Новије књиге и листови,

које уредништво прима у замену.

Потоњи Абенсераж. По Шатобријану спјевао Њ. Никола. Цетиње у књ. црног. државној штампарији. 1888.

О српском језику. Написао Јован Живановић. Издање срп. књижаре Браће М. Поповића. У Н. Саду 1888. Цена 1 фор.

Српске народне песме. Скупио их у Срему и за штампу удесио Григ. А. Николић. Издање књижаре и штампарије Браће М. Поповића у Н. Саду., 1888. Цена 90 новч.

Модни Свет. Илустроване новине за женско одело и ручни рад. Излази двапут у месецу у Београду. Уредник А. Кимпановић. Цена на три месеца 5 динара. На годину 20 динара.

Нашу г. г. предплатнике из Вршца умољавамо да претплату на листове наше: „Невен“ „Стармали“ и „Глас Истине“, непосредно нама поштарском упутницом изволе слати, те неће онда бити оних многих нехотичних увреда, које смо починили својим опоменама, незнајући да су они већ давно претплату положили другоме.

Администрација „Стармалог“

Књижарско-издавачка филоксера

зовемо оне дужнике, који читају новине па неће да плате или узму да растурају књиге, па никад ни књига, ни новаца. Много пута смо их писмено позивали да плате што су дужни. Сад их ево јавно поименце износимо, па нека српски свет види који су то што филоксерски исисавају књижарско-издавачко чокоће, те у корену затиру ову радњу у нас. Ево њихова славна имена:

	Ф. п.
1. Атанасије А. Николић парох у Шашици	16.—
2. Тодор Коњовић трговац у Мохолу	18.70
3. Коста Михајловић, трговац у Жабљу	6.70
4. Дане Бањанин, Шкаре код Оточца	7.50
5. Ђорђе Јовановић, Бингула	4.70
6. Илија Марковић, учитељ у Мешорину	8.70
7. Јован Пантелић, трговац у Адашевци	8.70
8. Коста Ристић у Срп. Црњи	8.70
9. <i>Buchhandlung J. Reich Karlstadt</i>	17.47
10. Ј. Е. Тијерану, у Оравици	3.75
11. Навао Зарић, јером на Крчкама код Дрниша	4.—
12. Ристо Ј. Перотић, Мостар	79.65
13. Младен Ђорђевић, књижар у Београду	50.—
14. Ј. Трифуновић, негде у Босни	21.30
15. Леон Вирра, трг. у Бошњаци	4.66
16. Аксентије Ј. Аксентијевић, сада у Рушчуку	16.17
17. С. Д. Циковац, сада у Срему	13.88
18. Платон Соларић, парох у Катици	10.80
19. Књижар В. Шмата на Рајци	34.31
20. Јулијана Плавшић, учитељица у Барањи	6.—
21. Б. Гавриловић, трговац у Мохолу	7.43
22. Св. Савковић, учитељ у Цркв. Цркви	6.40
23. Нико Радетић, трговац у Приједору	20.50
24. Љуб. Дмитрић, учитељ негде у Босни	17.16
25. Љубомир Милин, трговац, Јасеново	11.33
26. Љубомир Тодосин, трговац, Маргитица	14.59
27. Спирос Будисављевић, Кореница	20.14
28. Милош Белеселијин, учитељ у В. Кикинди	19.20
29. Паја Таназевић, учитељ у Меленци	7.94
30. Душан Петровић, учитељ у Врањеви	8.70
31. Н. К. Пуљевић, Ст. Бановци	8.70
32. Јово Поповић, учитељ, Војнац	8.90
33. Јоца Дренић, берберин, Стапар	5.97
34. Паја Митровић, Ораховица	7.30
35. Стеван Урошевић, Шид	8.70
36. Петар Милошев, Плашки	12.65

Ко од горњих дужника и сад неби хтео да свој дуг подмири, тога ћемо тужити суду. За сада износимо на јавност само горе изложене, а доцније изложићемо уз ове још многе друге, са већим свотама, ако се међутим не појуре те сваки свој дуг изравна.

Штампариа А. Пајевића у Н. Саду.

РЕД ПЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа 1888. до
од 22. марта даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОТИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 15. марта 1888

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

НЕГОВАЊЕ ЗДРАВЉА.

Дра Милера балзам за предохрану од грчева. Овај се балзам даје и преноручује код болова и грчева у стомаку, код катара у стомаку, напетости, блувања, пролива, ветрова; код грчева у цревима (колике) успех је за тренутак постигнут. Даље је добар код свију дуготрајних и слабећих болести, јер потпомаже варење. Ово дивно средство не треба да фали ни у једној кући, особито по селима. Цена је једвој боци 1 ф. 50 н., 1/2 боце 80 н.

У Новом Саду може се прави добити само код **Љ. Стефановића** трговца и у Сарајеву код **Ј. Сора**, специјалисте.

Главни депо за разошиљање: **Ј. Милер**, апотекар у **Кронштату** у **Ердељу**. (J. v. Miller, Apotheker, Kronstadt, Siebenbürgen.) Шиље се поштом сваки дан. 2—8

Сезона од 1 маја до конца октобра.

Пошта и брзојав.

ЛЈЕЧИЛИШТЕ ТОПУСКО

хрватски Gastein

бистре, блатне и парне купке од 30 до 46° Целс. спожене са тушом, електриком и масажом рабе са исвреним и ненадкриљивим успјехом код хрон. реуматизма мишића и зглоба, код свих хрон. ексудата, болести живца и коже, главобољи, обће тјелесне слабоће и хрон. упале материце.

Станови и купке удобно и елегантно ново уређени, изврстне гостионе, циене изванредно низке и по области установљене, собе почамши од 60 н. купељи од 20 новч.

За удобност и забаву гостију красни насади и перивоја, излети у дражесну околицу, гласба, вјенчићи, томболе, библиотека. —

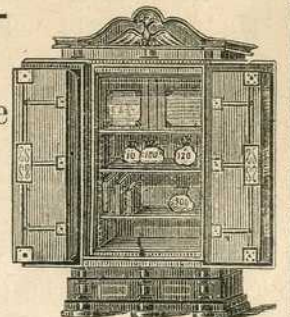
Топуско удаљено је од Сиска 5 сати, покривене кочије уз цијену од 10 фор. а обична отворена кола 5 фор. шаље закупник Урош Вурдеља на наручбу колодвору или пароброду у Сисак. — Купалишни проспект може се на захтев од купалишне управе добити.

3—3 **Урош Вурдеља**, закупник купатила.

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. **Ђорђе Миличевић**, трговац у Бечу, **Lazzenhof**, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

6—18